

Lengyel Ferenc

ÁTIRAT

Balla D. Károly két sorára

„...az ég alól kibújni nincs esélyed:
ahol most vagy, épp ott borul feléd”
eggyé bogozva kezdetet és véget.

A vándorlás felnyitja rád szemét
mongol vágású lassú mozdulattal,
s meglátod benne: utad utolért.

A sors ilyen: nem küld el, nem marasztal.
Semleges szemmel néz téged. Kivár.
Égtájak közt megbékélsz-e magaddal?

A kuszaságok közt látod-e már,
hogyan fenn és lenn között kell egyensúlyozni,
s kezdedben nincs Ariadné-fonál,

ha súlytalanságod röptet és túloz?
Vagy fájdalommal hozzánősz a súlyhoz?

Korunk, 2015/3.

Lengyel Ferenc 1956-ban született Kolozsváron.
Verset ír, műfordítással foglalkozik.

Oláh András

VISSZAFELÉ

az út visszafelé hosszabbnak bizonyult:
türelmetlenné lettek a szavak

a szorongás megmérgezett mindent
mint földet a lehulló diólevelek

a nyárnak vége:
maradék parazsát fölitta
a szürke ég

kipányvázott hajók
imbolyognak a vízen

a mólón gubbasztok
mozdulatlanul mint egy táska
amit a csomagmegőrzőben felejtettek

nem voltál elég nekem
– látod: már múlt időben beszélek –
úgy hagyom a szavakat magam mögött
mint az aprót a kocsmasztalon

kövekhez
csapdossa arcát a víz

lehunyom a szemem:
a szégyenlős homályból jó lenne
visszaszerezni az eltékozolt időt

de lemoshatatlan a szenny

a csöndet két csavargó
szutykos hangja töri meg

ők a beilleszkedéssel vannak elfoglalva
 én pedig arra gondolok: mi lesz
 ha egyszer minket is kihúz majd
 listájáról az Isten

Vigilia, 2015/3.

Nagy Hajnal Csilla

HÉT: ANNA

1. Valamit mégis mondanom kéne neki az ürességről. Nem kérdez túl sokat, azt szeretné, ha megnyílnék előtte, majd – hogyanem magamtól, ő csak bizalmasan mosolyog. De mit is keresek én itt?

– Önszántából jött, ne feledje.

Hangosan tettem fel a kérdést, ez is valami. Pár másodperc csenddel később mesélni kezdek neki a gyerekkoromról, tudom, hogy azt szeretik. Analizálhatják anyám szigorát, apám túlzott kedvességét (mindenkivel, még velem is), N.-ről egyelőre nem teszek említést, mert amúgy sem hiszem, hogy bármi szerepe lenne ebben az ürességben. A pszichológus kíváncsian figyel, néha összeráncolja a szemöldökét, azt hiszem, még ő sem jött rá, mit keresek itt.

Figyelem az órát a falon. Amikor már ötvennyolc perc telt el, felállok. Meglepetten néz rám, majd nevetve azt mondja, általában ő szokta jelezni az egy óra elteltét. Vállat vonok, elnézést kérek, rám szól, hogy nincs miért elnézést kérnem, kezét nyújtok, elfogadja, azzal, hogy találkozunk egy hét múlva.

2. Egyedül távozom reggel Bó lakásából, ő alvást színlelt, amikor lassan magamra vettem a barna harisnyát, a combközépig érő, szűk vörös szoknyát és a krémszínű blúzt (nem a legjobb összeállítás, de nem áltattam magam azzal, mikor este elindultam otthonról, hogy sokáig pompázhatok benne). Mielőtt még felszállnék a villamosra, egy pékségben kenyeret, egy élelmiszerboltban pedig kis doboz kakaót veszek. Bár már hetek óta csak úgy *csinálok*, mintha megártana az ital, amit leerőszakolok a torkomon ezeken az estéken, és ekkorra a zsúfolt villamoson már semmilyen ismerős nem láthat, mégis szeretem eljátszani a másnaposságot is. Van valami megnyugtató abban, amikor úgy csinálsz, mintha kisebb kaliberű fizikai fájdalmad lennének. A kenyér és kakaós tej párosából, főleg pedig abból, ahogyan barbár módon tömöm magamba a villamoson, mindenkinek világossá válhat, hogy nem akárkivel utaznak együtt. Így győzedelmeskedem fölöttük, fogalmuk sincs, mekkorát tévednek. Páratlanul unott és unal-